

LYNN

Chan - Tales 

LYNN

Hart op hol

Chantal Van der Taelen

Auteur-Uitgever: Chantal Van der Taelen
Coverontwerp: Brave New Books/Chantal
Coverfoto: Freepik.com
ISBN: 9789465010809
© 2024 Chantal Van der Taelen
Eerste druk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voorwoord

Waarom een herbewerking van mijn eerste novelle? Omdat er nog zoveel te vertellen viel over Lynn, Kyle en Dylan. Zaken die ik, in mijn enthousiasme om mijn eerste verhaal uit te brengen, te kort en bondig had samengevat. Scènes werden beter uitgewerkt, zinsconstructies verbeterd, anekdotes toegevoegd en voilà Lynn werd herboren als roman!

Ik ga dit niet voor al mijn novelles doen. Ten eerste, omdat ik nog met zoveel meer verhalen in mijn hoofd zit. Ten tweede, omdat Lynn, als mijn allereerste personage, nu eenmaal een speciaal plekje in mijn hart bezit.

Om het met mijn woorden uit 2016 te zeggen: Als ik je tijdens het lezen een glimlach kan ontlokken, kan verrassen of ontroeren, dan ben ik in mijn opzet geslaagd.

1

'Lynn, je moet onmiddellijk komen! Dylan is onhandelbaar en Kyle weet zich geen raad meer!' Lynn Reeves houdt haar gsm een eindje van haar oor, want de noodkreet van haar beste vriendin, Maggie McFarlane, hamert onnodig hard tegen haar trommelvliezen. Ze heeft trouwens geen idee naar wie ze refereert met de naam Dylan. Helaas weet ze maar al te goed dat Kyle verwijst naar Maggies vier jaar oudere broer.

-Zou hij een relatie hebben met deze Dylan? Was al dat haantjesgedrag in onze jeugd een dekmantel voor zijn geaardheid? -

'Is Kyle homofiel?' vraagt ze dan ook enigszins verbouwereerd.

'O alsjeblief, Lynn, je weet maar al te goed dat mijn broer geen homo is! Dylan is zijn zoon en wat heeft die jongen een rothumeur. Kom alsjeblief als de bliksem naar hier.' Niet goed wetend welke van Maggies beweringen ze het meest opmerkelijk vindt, lukt het Lynn niet om onmiddellijk een weerwoord te verzinnen.

-Waarom zou ik in hemelsnaam overtuigd moeten zijn dat Kyle geen homo is en sinds wanneer is hij vader? Niemand heeft me ooit verteld dat hij een betekenisvolle relatie heeft of getrouwd is! –

Eerlijkheidshalve moet ze tegenover zichzelf wel bekennen dat ze niemand de kans geboden heeft om op de hoogte te blijven van het doen en laten van Maggies broer. Vanaf hun eerste ontmoeting, op hun elfde, had ze onmiddellijk vriendschap gesloten met Maggie, maar een instant hekel gehad aan de vijftienjarige Kyle! Een hekel aan het monkelend glimlachje om zijn lippen, zijn doordringende donkere ogen, die naar haar gevoel niets prijsgaven van zijn gedachten, en zelfs aan zijn verwaaide blonde haardos. Het was in het begin al een hele beproeving om als tiener geïntroduceerd te worden in de onbekende wereld van ranchers. Nadat ze, op haar vijfde, haar ouders verloor in een brand had Lynn jaren doorgebracht in een weeshuis in Dallas. Sam en Lou-Anne Reeves hadden haar niet enkel hun naam geschonken, maar ook een totaal onbekende levensstijl. Het plattelandleven in Round Rock, de leefwereld van haar adoptieouders, vereiste een complete aanpassing.

Als schuwe tiener kreeg Lynn de indruk dat Kyle er alles aan deed om haar tegen de haren in te strijken. Zijn constante geplaag bezorgde haar altijd een ongemakkelijk gevoel, alsof ze werd gewogen en te licht bevonden. Nadat Maggie en zij hun middelbaar hadden afgerond, was het haar wonderwel gelukt om Kyle niet één keer meer tegen het lijf te lopen tijdens zijn sporadische bezoeken aan zijn ouders. Uit een fotolijstje op het dressoir bij de McFarlanes kon ze afleiden dat hij in het leger was getreden, maar verder reikt haar kennis niet over de tussenliggende jaren. Maggie was wel zo verstandig om

haar broer nooit ter sprake te brengen in een conversatie met Lynn. Zelfs na al die tijd voelt ze meteen een lichte wreveld de kop opsteken bij het horen van zijn naam!

‘Lynn, ik smeeek je, kom nu, alsjeblief. Ik durf niet eens de keuken binnen te gaan, want Dylan heeft weer één van zijn buien.’ Maggies dringende stem onderbreekt haar gedachten.

Nu haar vriendin de smekende toer opgaat, zucht Lynn verslagen, wetende dat ze nog nooit een smeekbede van haar heeft kunnen negeren.

-Blijkbaar is de appel niet ver van de boom gevallen- gaat het door haar heen. Niet dat de jongere Kyle McFarlane humeurig was, maar wel behoorlijk temperamentvol!

‘Ik kom zo,’ verzekert ze haar vriendin en verbreekt de verbinding met een hol gevoel in haar maag.

‘Ik ga op zijn minst niet onvoorbereid naar hen toe,’ spreekt ze zichzelf bemoedigd toe.

Het is echter geen troostrijke gedachte, want een hernieuwde kennismaking met Maggies broer voorspelt moeilijkheden met een hoofdletter M. Een zucht onderdrukkend, loopt ze naar buiten, het warme Texaanse zonlicht in.

‘Jim, kan ik de jeep even lenen?’ vraagt ze aan de voorman van de schapenboerderij die haar adoptieouders runnen.

‘Sorry meid, de andere twee jeeps zijn in gebruik en ik moet met deze oude roestbak gereedschap brengen naar de westelijke wei. Er zijn herstellingswerken nodig aan het hek.’

De oudere man knikt naar de open bak van de jeep waarin prikkeldraad en palen liggen opgestapeld. Dan tilt hij zijn Stetson op, gaat met een hand door zijn dunner wordende haren en zet de hoed terug op. Lynn glimlacht om het

gewoontegebaar. De voorman heeft haar, vanaf haar aankomst op de ranch, in zijn hart gesloten en dat gevoel is wederzijds.

‘Geeft niet hoor, dan ga ik wel te paard naar de McFarlanes. Maggie heeft mijn hulp ingeroepen voor Kyles baldadige zoon.’

Jims opgetrokken wenkbrauwen vertellen haar dat hij ook niet op de hoogte is van Kyles nageslacht.

‘Hij is blijkbaar onhandelbaar...’

Ze rolt veelzeggend met de ogen, duidelijk makend dat ze die karaktereigenschap toeschrijft aan één welbepaalde ouder.

‘Het is niet mooi om vooroordelen te koesteren, Lynn Reeves,’ lacht de voorman.

‘Maar in dit geval zijn ze zo toepasselijk!’

Jim schudt even het hoofd.

‘Dus jij vond niet dat Kyle zich als een onuitstaanbaar ettertje gedroeg?’ vraagt ze, oprecht verbaasd.

‘Hij gedroeg zich wel als een ettertje, maar hij was het niet,’ antwoordt Jim raadselachtig.

-Hij was enkel een verliefde dwaas die zijn gevoelens op de slechtst mogelijke manier camouflerde- gaat het door zijn gedachten.

‘Nou ja, ik weet in ieder geval wat me te wachten staat en een verwittigde vrouw is er twee waard.’

Met een achteloos schouderophalen zwaait ze nog even naar de voorman voor ze in de stal verdwijnt. In gedachten verzonken kijkt hij naar de staldeur.

-Hopelijk kunnen ze als volwassenen beter communiceren dan als tieners. Die oude gevoelens zullen in ieder geval niet meer spelen, nu hij echtgenoot en vader is. Of toch op zijn minst iemands partner, want er is mij nooit iets ter ore gekomen over een huwelijk-

Terwijl die gedachten door zijn hoofd spelen, opent hij de deur van de jeep, hijst zich op de bestuurdersplaats en focust zich dan op zijn werktaak.

Zonder haast zadelt Lynn haar paard, een zwarte hengst die ze bij de geboorte Chimney heeft gedoopt omdat hij zo zwart is als het roet uit een schoorsteen. Haar oudere paard geeft haar op zijn minst de kans om via de landwegen in een gezapige draf naar de McFarlanes te rijden. Met een jonger dier zou ze gemakkelijk dwars door de weilanden kunnen gaan. Maar er is toch niet echt haast geboden, of wel soms?

2

Na een verkwikkende rit leidt Lynn haar paard naar de stal van de McFarlanes met een frons tussen de wenkbrauwen. Als ze Kyle ook maar enigszins kent, weet ze dat hij een opmerking zal maken over de twaalf tussenliggende jaren. Zou hij beseffen dat ze hem uit de weg is gegaan of zou hij het, net als zijn nietsvermoedende ouders, aan toeval toeschrijven?

Mike, één van de staljongens van de McFarlane Ranch, biedt aan om haar paard te borstelen, maar ze slaat het aanbod lafhartig af.

-Ik sta niet onmiddellijk te popelen om Kyle opnieuw te ontmoeten, dus elk uitstel is welkom- geeft ze aan zichzelf toe.

Dat uitstel wordt haar echter niet gegund.

Ze heeft Chimney nog maar net in de box geleid of er klinkt op spottende toon achter haar: 'Lafaard.' De stem klinkt zwaarder en volwassener dan in haar herinnering, maar ja, ze heeft hem dan ook al twaalf jaar kunnen ontwijken.

Met een ruk draait ze zich om en ja hoor, haar vroegere kwelgeest leunt nonchalant tegen de box. De twintiger voor haar geestesoog wordt brutaal vervangen door een levensechte, adembenemende dertiger. Tot haar verbijstering vergeet ze inderdaad een tel te ademen door haar eerste indruk van een volwassen Kyle McFarlane.

-Mijn God..., wat een stuk! -

Zijn vroegere goudblonde haar is verdonkerd en het lijkt alsof hij er meerdere malen met zijn vingers door heeft gewoeld. Zijn ogen, die bijna zwart lijken, zijn nog even doordringend als in haar herinneringen en de hoeken van zijn brede mond vertonen een plagende grijns. Het is absurd om te denken dat hij dubbel zo breed is geworden. Toch lijkt zijn slank, haast pezig figuur zich ontwikkeld te hebben tot lang en bijna deuropening vullend. Ze heeft weliswaar zijn transformatie van branieachtige tiener tot zelfzekere jongeman van dichtbij geobserveerd, maar deze mannelijke versie is wel bijzonder appetijtelijk!

Geschokt door haar eigen beschamende puberale reactie voelt ze zich in de verdediging gedrukt.

‘Wat bedoel je daarmee, McFarlane?’ vraagt ze dan ook op scherpe toon.

Kyle duwt zich met één schouder af tegen de deurstijl en haar ogen glijden ongewild over zijn brede schouders, slanke heupen en lange benen en alles daartussenin.

Kregelig schudt ze het hoofd bij dit plotse onwelkome bewustzijn van zijn lichaam.

‘Dus je ontkent dat je jezelf hier verstoppt om mij niet te hoeven begroeten?’

Omdat ze zijn beschuldiging niet volledig kan ontkrachten, perst ze de lippen op elkaar.

‘Je bent in ieder geval geen leugenaar geworden,’ meesmuilt hij. ‘Maar na twaalf jaar had ik toch wel een warmer welkom verwacht van een oude vriendin.’

‘Wij zijn nooit vrienden geweest!’ Haar woorden, die hatelijk bedoeld zijn, klinken eerder verdedigend.

‘Van een understatement gesproken, ‘schimpt hij. ‘Je behandelde me altijd alsof ik een besmettelijke ziekte had.’ Ze opent haar mond om te weerleggen dat het zijn zelfvertrouwen als tiener was waardoor ze zich ongemakkelijk voelde, maar hij heeft zich al omgedraaid naar haar paard.

Strelend laat hij een hand over Chimneys neus gaan waardoor Lynn beseft dat hij ongemerkt dichterbij is gekomen en de uitgang blokkeert. Als versteend blijft ze naast haar rijdier staan.

‘Hey, ouwe rakker.’ Zijn toon is nu warm en vriendschappelijk.

Hij herinnert zich nog levendig de geboorte van de zwarte hengst. De dertienjarige Lynn logeerde toentertijd onder hun dak en was te hulp geschoten toen bleek dat het veulen in stuitligging lag. Terwijl een bibberende Maggie toekeek, volgde Lynn zonder dralen de aanwijzingen van de dierenarts op en stak haar armen in de merrie om de voorpoten van het veulen te bevrijden.

De zeventienjarige Kyle, die toen voor een schoolproject de dierenarts als een schaduw volgde, kon enkel in volle bewondering toekijken. Zijn zus, nochtans opgegroeid op een ranch, was compleet nutteloos geweest terwijl het stadskind, zoals hij Lynn nog steeds zag, de merrie en het veulen redde. Het beeld van haar zedig witte nachtjapon met groene vlinders en het klein satijnen strikje net onder haar jeugdige borsten staat in zijn geheugen gegrift. Haar blik vol ontzag terwijl ze daar zat, besmeurd met slijm en bloed, bracht iets teweeg bij hem. Die nacht werd er niet enkel een veulen geboren, maar ook een onverwoestbare verliefdheid. Al moet hij eerlijkheidshalve toegeven dat het

op dat moment eigenlijk seksuele opwindning was die door zijn lichaam denderde als een op hol geslagen kudde wilde paarden.

Zijn ouders hadden het zwarte veulen aan Lynn geschonken. Het doet hem plezier dat het nog steeds haar rijdier is.

Zijn glimlach vervaagt als hij merkt hoe ze in stramme houding naast Chimney staat, alsof zijn nabijheid haar irriteert. Verongelijkt mompelt hij: 'Ik kan mams gedachtegang niet volgen. Het laatste waar ik zit op te wachten is iemand die Dylan steunt in zijn haatcampagne.' Zijn bittere toon brengt haar volledig uit haar evenwicht. Deze sarcastische man lijkt absoluut niet op de jongen die haar altijd versloeg met humor. Ook al heeft ze er nooit een geheim van gemaakt dat ze hem niet zo mocht, hun strubbelingen als tieners betittelen als 'haat' lijkt haar schromelijk overdreven.

Een stap dichterbij zettend, neemt hij haar uiterlijk in zich op: de halflange zwarte haren bijeengebonden in een staart, felblauwe ogen, een iets opwippend neusje, volle lippen en ronde kin. Wat zou hij graag die frons tussen haar strijdlustige ogen gladstrijken met een vingertop, of met zijn lippen...

-Waarom heeft ze verdomme nog altijd dit effect op me? - vloekt hij inwendig.

Hij durft zelfs zijn blik niet verder laten dwalen over haar lichaam, want hij heeft al lang opgemerkt dat ze alle verwachtingen, die hij had over haar ontluikende rondingen, heeft ingelost. Er knapt iets in zijn binnenste en met beide handen omvat hij haar gezicht.

'Weet je Lynn, jouw vijandige gedrag kan ik er nu net niet meer bij hebben. Zeg nu maar gewoon: welkom thuis, Kyle.'

‘Nooit! ‘Fel kijkt ze naar hem op.

‘Dan steel ik mijn welkom maar.’ Met die woorden drukt hij zijn mond op de hare.

Haar hoofd is een caleidoscoop van indrukken: Kyle als volwassen man, zijn onverwacht sarcasme, zijn opmerking over haar vijandige gedrag en niet te vergeten zijn warme mond op de hare. Een mond die wanhopig op zoek lijkt naar respons. Zodra zijn tong echter vlelend over haar lippen glijdt, rukt ze zich los. Ze duwt hem opzij en zonder nog een blik achterom te werpen, rent ze de stal uit.

Gekweld sluit Kyle een moment de ogen en verwenst zijn eigen stommiteit.

‘Natuurlijk geef ik haar onmiddellijk een reden om me opnieuw te mijden als de pest,’ mompelt hij tegen het paard.

Na vier weken met zijn weerbarstige zoon, die woedeaanvallen afwisselt met koppig stilzwijgen, is hij aan het einde van zijn latijn. Wat natuurlijk geen excuus is om zijn frustratie op Lynn bot te vieren of om zijn tienerfantasieën te verwezenlijken...

Hij geeft een vriendschappelijk klopje op Chimneys flank.

‘Nou, ouwe jongen, dat heb ik weer mooi verknald.’

Het dier beweegt, al hinnikend, zijn hoofd op en neer en Kyle zou durven zweren dat hij hem uitlacht.

‘Lach maar, tussen jullie was het onmiddellijk liefde op het eerste gezicht. Ik zal maar eens kijken wat er nog te redden valt.’

Zijn woorden leveren hem nog een vriendschappelijk duwtje van een paardenneus op.

Voordat hij de stal verlaat, roept hij Mike om alsnog het paard te borstelen. Met lichte tegenzin begeeft hij zich naar het ranchhuis om oud en nieuw zeer het hoofd te bieden.

3

Lynn stormt de keuken van de McFarlane-ranch binnen.

‘Die ongelikte beer van een ...’ Ze stopt abrupt zodra ze de geladen sfeer in de keuken gewaarwordt.

Aan de ene kant van de keukentafel zit een vermoeid ogende Maggie en aan de andere kant een nors kijkende jongen. Zijn doordringende zwarte ogen maken onmiddellijk duidelijk dat hij Kyles zoon is, ook al is zijn haar donkerbruin in plaats van blond. Lynn wordt even uit evenwicht gebracht omdat ze een twee- of driejarige verwachtte, maar de leeftijd van dit kind schommelt tussen de zeven à negen jaar, gokt ze.

‘Lynn!’ Maggie veert recht, loopt op haar vriendin toe en omhelst haar.

-Haar omhelzing voelt net zo wanhopig aan als Kyles kus-beseft ze, om dan snel elke gedachte aan die kus uit haar gedachten te bannen.

‘Ben je met de jeep of te paard?’

‘Onze voorman Jim had de jeep nodig, dus ben ik met Chimney gekomen.’

‘Heb je Kyle dan niet gezien? Hij ging een kijkje nemen in de stallen.’

Even flikkert er woede in Lynns ogen, waardoor haar vriendin moedeloos de schouders laat zakken. Ze vertelt er namelijk niet bij dat haar broer eigenlijk even ontsnapt was aan zijn tegendraadse zoon door een luchtje te gaan scheppen. Het is haar meteen duidelijk dat haar vriendin gelijk een aanvaring heeft gehad met Kyle.

‘O ja, ze heeft me gezien en ze was haar eigen charmante zelf.’ Met die woorden stapt Kyle binnen.

Lynns scherpe blik doodt misschien niet, maar Kyle krimpt wel even in elkaar. Weer een misser!

In de stilte die volgt, is er een vermaakt gegniffel te horen.

‘Hey man, eindelijk eens een grietje dat zich niet aan je voeten werpt,’ klinkt een hoge uitdagende kinderstem. Beschaamd en gefrustreerd tegelijkertijd draait Kyle zich naar zijn zoon. Hij begrijpt maar niet waarom de jongen constant dit soort baldadig gedrag tentoonspreidt. Daar Lynn werkt in een tehuis voor mishandelde kinderen, heeft ze een ton ervaring met dit soort uitdagend gedrag. Soms is brutaal taalgebruik hun enige wapen en soms een schreeuw om aandacht. Daardoor laat ze zich niet zo gemakkelijk uit het veld slaan door de jongste McFarlane. Zorgend dat ze haar stem vlak houdt, richt ze zich rechtstreeks tot de jongen: ‘Jongeman, laten we één ding duidelijk stellen: eerst en vooral ben ik niemands grietje en in mijn gezelschap wil ik dat je jouw vader als dusdanig aanspreekt.’

Ze buigt zich naar hem toe en vervolgt op dezelfde conversatietoon: ‘Tenzij hij je mishandelt.’

Met open mond gaapt Dylan haar aan, duidelijk twijfelend tussen verrassing omdat iemand hem op volwassen toon aanspreekt en de mogelijkheid om haar suggestie uit te

buiten. Kyle wil net verontwaardigd tussenbeide komen als hij bewondering ziet groeien in de ogen van zijn zoon. Blijkbaar heeft Lynn de juiste toon gevonden om hem te berispen zonder dat hij onmiddellijk zijn stekels opzet. Dylans blik is nog steeds onafgebroken op Lynn gericht. Ze steekt haar hand uit: 'Mijn naam is Lynn Reeves en ik ben jullie naaste buur, wat hier gelijkstaat aan ongeveer twee kilometer.'

De grijns die over het gezicht van zijn zoon glijdt, doet Kyles hart even stilstaan. De jongen legt zijn hand in de naar hem uitgestrekte hand en zegt plechtig: 'Dylan McFarlane, aangenaam.'

Met een schuine blik naar zijn vader voegt hij eraan toe: 'Mijn pa mishandelt me niet hoor, dus u hoeft niet zo boos naar hem te kijken.'

Lynn is bijna zeker dat ze haar plaaggeest 'macht der gewoonte' tussen zijn tanden hoort mompelen.

'Ik... euh... ik heb een vreselijke dorst. Misschien keek ik een beetje boos omdat je vaders gastvrijheid niet veel voorstelt,' probeert ze zich uit de situatie te redden.

Bliksemsnel wipt de jongste McFarlane van zijn stoel en stevent op de ijskast af.

'Tante Maggie maakt heerlijke limonade. Wilt u een glas, Miss Reeves?'

Haar hart krimpt samen bij zoveel hunkering naar goedkeuring. Het roept een boel pijnlijke herinneringen op. Nadat haar ouders zijn gestorven in een brand, heeft ze zelf zes jaar doorgebracht in een weeshuis, waar ze dikwijls niet voor adoptie in aanmerking kwam omdat ze te oud of te 'beschadigd' was.

'Ik wil best een glas limonade, Dylan en zeg maar Lynn hoor.'

Maggie valt zo van de ene verbazing in de andere dat ze zich slapjes op de dichtstbijzijnde stoel laat zakken. Is dit dezelfde Dylan die nog geen positief woord over zijn lippen heeft laten rollen? Die het ook al dagen vertikt om haar aan te spreken met tante Maggie?

Zodra de jongen met twee handen de kan limonade uit de ijskast tilt, zet Lynn zich eveneens aan tafel en ontwijkt de vragende blik van haar vriendin. Ze probeert zelf even alle indrukken op een rijtje te zetten, want ze beseft nu pas dat er blijkbaar geen Mrs. Kyle McFarlane in beeld is. En nee, het is geen opluchting die ze voelt, legt ze het kleine stemmetje in haar binnenste het zwijgen op. Hetzelfde vervelende stemmetje dat daarstraks vond dat de volwassen Kyle McFarlane een stuk is.

-Het zal wel de stand van de maan zijn of zo, dat maakt dat ik zo ontvankelijk ben voor mannelijk schoon! – De absoluut irrelevante gedachten van zich afschuddend, concentreert ze zich op de huidige situatie. Haar ogen volgen Dylan, die de kan limonade op het aanrecht zet en vervolgens in tweestrijd lijkt te staan. Zijn blik zweeft van de hoogste keukenkastjes naar zijn vader en terug. Hij kan zelf niet bij de glazen en de enige volwassene die momenteel rechtstaat is Kyle.

‘Pa, ik kan niet bij de glazen.’ Zijn stem klinkt nog stug en hij slaat onmiddellijk de ogen neer.

Maar Kyle is al dankbaar voor elke kleine verbetering en besluit dat zijn zoon berispen voor zijn botte toon nu misplaatst zou zijn. Hij opent de desbetreffende kast.

‘Maggie, jij ook?’

‘Ja, doe maar’.

‘En jij, Dylan?’

‘Ik ook.’ De jongen houdt zijn blik angstvallig op de kan gericht.

Met argusogen bekijkt Lynn de onwennigheid tussen vader en zoon. Ondanks hun eeuwige meningsverschillen wil ze Kyle best het voordeel van de twijfel gunnen, maar hier zit toch iets goed fout!

Ze heeft voldoende van de lessen kinderpsychologie opgestoken, om te beseffen dat Dylans uitdagende gedrag louter bedoeld is om zijn vader uit zijn tent te lokken.

Na enkele teleurstellingen, had ze in haar jeugd zelf meerdere, potentiële pleegouders afgeschrikt door brutaal gedrag. Beter bijten dan gebeten worden, was haar motto. Alleen haar uiteindelijke adoptieouders, Sam en Lou-Anne Reeves, hadden haar misleidend gedrag doorprikt. Welke teleurstelling probeert Dylan te verdoezelen met zijn provocerend gedrag?

Hoe provocerend de jongste McFarlane kan zijn, ondervindt Lynn ogenblikkelijk zelf.

‘Zeg Lynn, jij gaat toch ook niet flauw beginnen doen en me willen knuffelen omdat mijn pa met jou zou trouwen hé?’

Prompt verslikt ze zich in haar limonade. Kyle kan zijn leedvermaak amper verbergen terwijl hij quasi behulpzaam op haar rug klopt.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt ze om tijd te rekken.

Ze beseft terdege dat ze een kind, dat toch al een verstoorde relatie met zijn vader lijkt te hebben, onmogelijk kan verzekeren dat hij de laatste man op aarde is waarmee ze wil trouwen. Trouwens, trouwen staat sowieso niet meer op haar agenda.

‘Tot hiertoe heeft mijn pa me alleen maar voorgesteld aan een stel mei... vrouwen, die me begonnen te behandelen als een baby.’

Na een steelse blik op Kyle bootst hij perfect een geaffecteerde vrouwenstem na: ‘Is dit nu je zoon? Wat een

alleraardigst knulletje. Je kunt zo zien van wie hij zijn prachtige kijkers heeft.'

De drie volwassenen grijnzen spontaan om zijn imitatie en Dylan lijkt zichtbaar open te bloeien onder zoveel bijval.

'Soms langs Shelly geweest? vraagt Lynn droog, zijn imitatie juist interpreterend.

Hij rolt met de ogen en ze beloont hem met een blik van verstandhouding. Tijdens hun schooltijd was Shelly een klasgenootje van Maggie en Lynn, dat vooral uitblonk in zichzelf onweerstaanbaar vinden en Kyle achternalopen. Het geeft Lynn even een wrang gevoel dat hij zijn zoon blijkbaar heeft geïntroduceerd aan Shelly, maar niet aan haar.

-Hij zal wel meer dan bevriend geweest zijn met haar tijdens onze tienerjaren. Ze was niet van hem weg te slaan-
Ze weet nog dat Maggie haar de bijnaam 'bloedzuiger Shelly' gaf.

Zou ze na zoveel jaren haar vriendin kunnen vragen of er ooit iets geweest is tussen hen?

-Niet belangrijk- prent ze zichzelf in.

'Jeetje Dylan, ik wist niet dat je zo goed mensen kunt imiteren,' lacht Maggie.

Er blinken pretlichtjes in zijn ogen als hij rechtstaat, de handen in zijn zij plaatst en met de stem van zijn tante zegt: 'Luister jongen, steek dat McFarlane-temperament maar in je binnenzak, want nu is het tijd om te gaan slapen.'

Maggie lacht hartelijk om de rake typering. Lynn lacht vrolijk mee totdat ze Kyles blik opvangt en de oorzaak van al deze hilariteit weer tot haar doordringt.

'Kijk Dylan, ik zal eerlijk tegen je zijn. Mij zal je nog moeten bewijzen dat je een alleraardigst knulletje bent. Ik wil alleen maar proberen een vriendin voor je te zijn of je